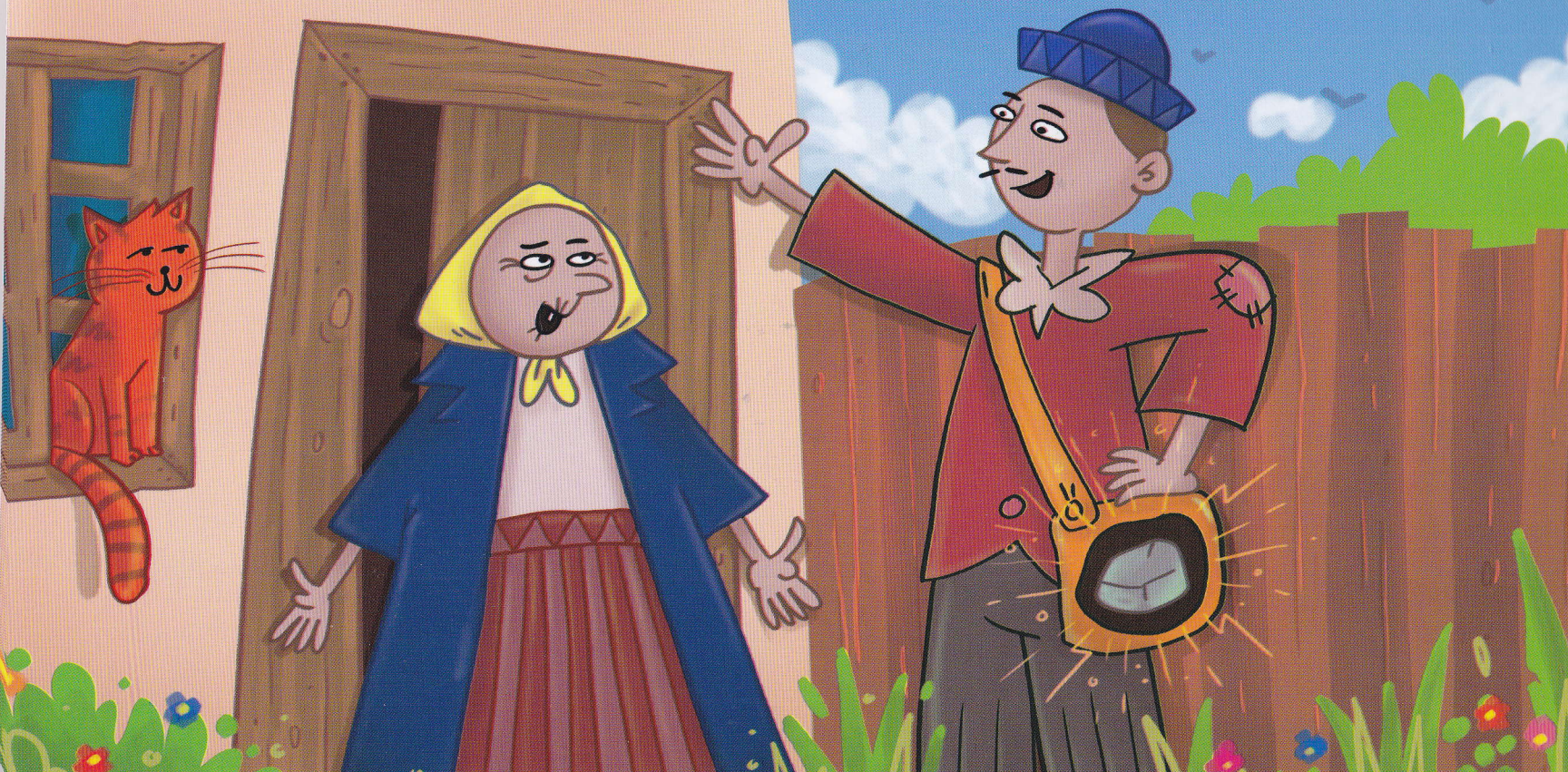

Volt egyszer egy szegény vándorlegény, akinek már kopogott a szeme az éhségtől, ugyanis vándorlása során egyetlen jószívű emberrel sem találkozott, aki megkínálta volna egy kis meleg étellel. Felvett az útról egy nagy követ, s elhatározta, hogy betér a következő házba, bárki is lakjon benne, és ott majd levest főz magának. Ez a ház egy zsugori öregasszonyé volt. Illendően köszönt neki a legény, majd kért tőle egy kis ételt.

- Jaj, lelkem, legény uram, adnék én, ha volna. De olyan szegény vagyok, mint a templom egere. Semmim sincs, tiszta üres a kamrám, üres a padlásom, üres mindenem. Még egy falás sincs idehaza – sopánkodott az öregasszony.
- Én nem vagyok annyira szegény, itt van nálam ez a nagy kő. Ebből én tudnék levest főzni, csak kéne egy fazék, amiben megfőzhetném – válaszolta a legény.
- Fazekat éppen adhatok, mert az van, csak az nincs, amit beletehetnék – mondta az öregasszony.

